

Օրինակ մ'ալ յիշատակենք վերջակէտ դնելու համար:

Հեղի գրտենք թէ Քահանայապետ եղած էր և մեռած տապանակին գերի զացած տարին «Արուեստ ճշդելոյ զթուականս»-ի մէջ Հեղին դիմացը դրուած է 1605 — 1152 (Տես Առձեռն ժամանակագրութիւն էջ 14, Պ. 1451-1116. Ա. 1405-1152 հոս Պ. է Պոսիւէ և Ռ. Արուեստ ճշդելոյ զթուականս նշանակէ):

Բայց եթէ քէչ մը վեր աչքերնիս դարձնենք նոյն էջին վրայ, կը գտնենք մահ Ահարոնի 1605ին, պիտի հետեցնենք թէ Հեղի՝ Ահարոնի մահուընէն վերջը քահանայապետ եղած է: Բայց ասիկայ տպագրական սխալ կրնանք համարել, վասն զի քահանայապետներու դիմացը ոչ մի թուական կայ և հետեւաբար այս 1605-1152 կը պատկանի այս ութ քահանայապետներուն ի միասին, մինչդեռ դատաւորաց կարգին մէջ Հեղի նոյն Առձեռն ժամանակագրութեան մէջ, էջ 10, դրուած է 1152-1112 Հեղիի դատաւորութեան ժամանակ, հիմեալ այս վկայութեան վրայ կրնանք որոշ կերպով հետեցնել թէ 1605-1152 կը պատկանի 8 քահանայապետներուն, որոնք Ահարոնէն մինչև Հեղի յաջորդեցին. վասն զի մի և նոյն ժամանակագիր մը չէր կրնար տարբեր տարբեր ժամանակներ դնել մի և նոյն անձի մը, ուստի տպագրութեան վրիպակ ըլլալն յայտնապէս կը տեսնուի, որ պէտք էր 8 քահանայապետները փակագծով միացնել և մէջ տեղը փակագծին դնել 1605-1152, իսկ Հեղիին դիմացը 1152-1112: Այս տպագրական սխալն հեղինակի գրութեան տպագրութեան մէջ՝ թէ թարգմանութեան կը պատկանի չկրցանք ստուգել չգտնելով այն հեղինակներու գրութիւնը. ես որ մօտէն կը ճանչնամ Ս. Ղազարու տպարանի գործակերպը պիտի յանդգնէի հետեցնել թէ աւելի հեղինակի տպագրութեանը վրիպակ է քան թարգմանութեանը: Բայց ինչ որ ալ ըլլայ վրիպակն միշտ վրիպակ է:

Յետ ժամանակագիրներու վրիպակները մատնանիշ ընելու, և ինչպէս նախապէս

ցոյց տուինք թէ Երրայական և Եթեա-նասնից ժամանակագրութիւնը համաձայն կ'ընթանան. անցնինք Պօղոս առաքելոյն և Դատաւորաց ժամանակագրութեանցը, տեսնենք թէ ունին կէտ մը համաձայնութեան ընդ Եթեանասնից և Երրայականին, միթէ այս անհամաձայնութիւնն որ կը տեսնուի չէ՞ կարելի արդեօք նկատել օտար ժամանակագիրներու անհասկացողութիւն, այս ըլլայ ահա մեր ուսումնասիրութեան նիւթը յաջորդին մէջ:

(Շարունակելի)

Հ. ԽՈՐԵՆ Ս.

ԱՌԻՍՆԱԿԻՆ ՀԱՆՔԻՊ

ԻՏԵԱԼԻՆ

Երբ կը գզուէ՝ մութ գիշերին մոայլ ստուերն երկարձիգ՝
Դառնաւաճողը նպուշներով իմ նոզն,
Մութ սենեկիս պատուանին առջև նստած ըլնու, մենիկ,
Քեզ կ'սպասեմ, երազներուս զիցունէն...

Լուս ազօթքիս իբր ունկնդիր զթոտ էակ մ'երկնային,
Դուն կը զրկես պատգամներդ լուսնիցէն...
Ու վանելով նոզեւորով սիրութիւններն խաւարէն,
Բերկարճ կ'առնիս ինձ ժպտելով մեղմորէն...

Ա՛խ, ես կ'ըղձամ՝ հէշտ այդ պահուն պրկուշներով զաւ-
րկէն զքեզ, փարբի կուծքիդ լուսածոց...
Բայց դուն կ'ապրես վսեմ քարճերն, կապոյտներու
[ժքն անուռ,
Քեզ համեմու մ'չ սանգուիս կայ, մ'չ միջոց...]

Մուսա մ'ես դու պուշտներուն, տիեզերքի սիրտն անդին,
Առանց քեզի եթէր չունի կրպպը...
Ու հէք յոյզերս կ'անէանան խոկուշներով ցաւազին,
Երբ խոյս կու տան զէմօր զուգերն արփախոյր...

Ա՛խ, պարզէէ ինձ կորովոտ յոյս ու երազ երջանիկ, —
Ես երպոյ՞ կ'ուզեմ ապրիլ առ յունու...
Որ մենութեանս գիշերին մէջ չ'տառապալմ ես մենիկ,
Մէշտ գտնելով անուշ-ընկերս ինձի նետ...

Տրեզմօ, Բալիֆօրմիայ
(Ամերիկայ)

ԱՐԱՄ Մ. ԱՐԱՄԵԱՆ

